

POSITION PAPER

PEFCR: Een kans of een bureaucratische last voor de Apparel & Footwear industrie?

Week 29 - 2025

Duurzaamheid en circulariteit zijn sleutelbegrippen in de transitie van de Europese industrieën. In dat kader schreef de Europese Commissie vijf jaar geleden een opdracht uit om Product Environmental Footprint Category Rules (PEFCR) te ontwikkelen voor Apparel & Footwear.

Een externe consultant kreeg deze opdracht toegewezen en presenteerde op 25/06/2025 in Brussel de finale versie van het resultaat: **PEFCR v3.1** – een voorgestelde gemeenschappelijke methode om de milieu-impact van textielproducten te meten en te vergelijken.

De ambitie achter dit systeem is terecht: transparantie, onderbouwde claims, en stimulansen voor duurzamer ontwerp.

Maar van theorie naar de praktijk blijkt de huidige aanpak vaak te complex, te administratief zwaar en onvoldoende afgestemd op de realiteit van productie & gebruik in de sector.

Om van deze goedbedoelde maatregel nu een werkbaar instrument te maken, is echter bijsturing nodig — met aandacht voor proportionaliteit, sectorale draagkracht en praktische toepasbaarheid.

1. Product categorisering: het probleem van het ‘gemiddelde product’

De PEFCR verdeelt textielproducten in tien hoofdcategorieën (en drie voor schoeisel). Binnen deze categorieën worden producten behandeld alsof ze homogeen zijn, terwijl er in werkelijkheid grote verschillen bestaan in samenstelling, structuur, gebruik en levensduur.

Het gevolg is de creatie van een **kunstmatig model van een ‘gemiddeld product’** – een abstracte benadering die zelden aansluit bij hoe producten werkelijk ontworpen, gebruikt of onderhouden worden.

Een alternatief zou zijn om per categorie een **concreet referentieproduct** te definiëren (bijvoorbeeld een standaard katoenen T-shirt), en andere producten daaraan te toetsen – zoals gebruikelijk is bij CO₂-voetafdrukken.

Maar ook dit roept vragen op: gezien de enorme variatie in producten, toepassingen en markten (van fast fashion tot PBM), is het maar de vraag of zulke referentieproducten ooit representatief of bruikbaar kunnen zijn voor de hele sector.

Wat ontbreekt, is een meer **flexibele en contextuele benadering**, die toelaat om onderbouwde vergelijkingen te maken zonder te vervallen in vereenvoudiging of onbruikbare gemiddelden.

2. Levenscyclusinschatting (LCA): zinvolle diepgang of data-overkill?

Het PEFCR-systeem behandelt alle product componenten bijna gelijkwaardig, ongeacht hun aandeel in gewicht of milieu-impact. Zo moeten ook details zoals labels, garens, knopen of verstevigingen volledig worden opgenomen in de levenscyclusanalyse – zelfs wanneer ze samen minder dan 5% van het product gewicht vertegenwoordigen.

Voorbeeld: voor een eenvoudige polo met gebreide hoofdstof, drie knopen, een geweven merklablet, innaailablet, een RFID-tag, plakvlieseline voor de knopen en kraag, gebreide kraag, gebreide mouwzoom, schoudertape, contraststiksels en overlockgarens kunnen al snel meer dan tien afzonderlijke LCA-berekeningen nodig zijn – terwijl deze fournituren slechts een fractie van de totale milieu-impact vertegenwoordigen.

Deze aanpak leidt tot een onevenwichtige tijds- en kostenlast, zonder noemenswaardige winst in nauwkeurigheid. Een proportionele benadering – met drempelwaarden die focust op de hoofdelementen – zou het systeem veel werkbaarder maken.

3. Chemische impact: een zwakke plek in het model

Textielbewerking maakt intensief gebruik van chemische stoffen – vooral bij processen zoals verven, coaten, afwerken en impregneren. De exacte samenstelling van deze chemicaliën is vaak bedrijfsgeheim of onvoldoende transparant. Bovendien is het gedrag van deze stoffen tijdens verwerking, wassen, droging, herimpregneren en afbraak vaak moeilijk voorspelbaar.

Het gevolg: de berekeningen van chemie-gerelateerde impactcategorieën binnen het PEFCR-model zijn niet alleen **onbetrouwbaar of speculatief**, maar kunnen ook een vals gevoel van veiligheid creëren. Producten kunnen een goede milieuscore krijgen, terwijl essentiële informatie over toxiciteit of ecotoxiciteit ontbreekt.

Een geloofwaardig alternatief is aansluiting bij bestaande systemen zoals **ZDHC**, **OEKO-TEX®** en **Bluesign®**, die wél duidelijke normen hanteren en transparantie eisen rond chemische veiligheid. Zonder dergelijke koppeling blijven de chemie gerelateerde claims binnen PEF onvolledig en potentieel misleidend.

4. Impactweging: reflecteert het wel de echte milieu-uitdagingen?

Om tot één eindscoresysteem te komen, kent PEFCR-wegingen toe aan verschillende milieueffecten (zoals klimaatverandering, waterverbruik, toxiciteit, fijnstof, enz.).

Toch is het onduidelijk of deze gewichten aansluiten bij de **echte milieudrukpunten** in textielproductie. Zo zou blijken uit een onderzoek van Glimpact dat:

- Meer dan 75% van de impact niet in CO₂-uitstoot zit
- 90% van de impact plaatsvindt tijdens grondstofproductie en specifieke productiestappen
- Labels zoals “biologisch katoen” niet per definitie tot een lagere impact leiden
- **Fijnstof** verrassend genoeg de zwaarste impactcategorie is

Deze bevindingen lijken ons niet bepaald in lijn met de realiteit en tonen aan dat het huidige model **nauwelijks ruimte biedt voor nuance** en **nauwelijks reflecteert waar de echte milieu-uitdagingen liggen**.

- Zoals bijvoorbeeld **Impact van microplastics/-vezels op water- lucht en bodem is niet opgenomen in de PEF-berekeningen**

5. Gebruik & levensduur: modellen zonder voeling met de praktijk

De PEFCR werkt met een gestandaardiseerd aantal “draagsessies” per productcategorie, gecorrigeerd door factoren voor duurzaamheid (“intrinsic durability multiplier”, IDM) en herstelbaarheid (“repairability multiplier”, RM). In theorie goed bedoeld, maar in de praktijk zijn deze correcties beperkt, weinig onderbouwd en onvoldoende afgestemd op het producttype, het gebruiksdoel of regionale verschillen.

Zo wordt een T-shirt gemodelleerd op 30 tot 75 draagbeurten. Dat is vaak te laag voor hoogwaardige kleding, en te hoog voor fast fashion. Klimaat, was gewoonten, kledingbeheer en individuele consumptiestijl worden niet meegenomen – terwijl net die factoren een grote invloed hebben op de reële impact.

Bovendien mist het model een educatieve functie: het laat consumenten of inkopers niet zien hoe hergebruik, zorgzaam gebruik of herstelling de impact kunnen verlagen. Vragen zoals “Wat als ik dit kledingstuk 100 keer draag in plaats van 30?” worden niet gesteld – laat staan beantwoord.

Een aanpak die meer rekening houdt met context en producteigenschappen – bijvoorbeeld via dynamische of regionaal aangepaste gebruiksmodellen – zou niet alleen de betrouwbaarheid verhogen, maar ook het bewustzijn over duurzaam gebruik versterken.

6. Gebrek aan proportionaliteit

Het PEFCR-systeem behandelt alle product componenten bijna gelijkwaardig, ongeacht hun aandeel in gewicht of milieu-impact. Zo moeten ook details zoals labels, garens, knopen of verstevigingen volledig worden opgenomen in de levenscyclusanalyse – zelfs wanneer ze samen minder dan 5% van het product gewicht vertegenwoordigen. Voorbeeld: voor een eenvoudige polo met gebreide hoofdstof, drie knopen, een geweven merklablet, innaailabel, een RFID-tag, plakvlieseline voor het knopen plakket, gebreide kraag, gebreide mouwzoom, schoudertape,

contraststiksel en overlockgaren kunnen al snel meer dan tien afzonderlijke LCI-berekeningen nodig zijn – terwijl deze fournituren slechts een fractie van de totale milieu-impact vertegenwoordigen.

Deze aanpak leidt tot een onevenwichtige tijds- en kostenlast, zonder noemenswaardige winst in nauwkeurigheid. Een proportionele benadering – met drempelwaarden die focust op de hoofdelementen – zou het systeem veel werkbaarder maken.

7. Risico op greenwashing of misinterpretatie

Eén enkele “milieuscore” geeft de schijn van objectiviteit, maar verbergt de complexiteit van de werkelijke milieu-impact. Er is een reëel risico dat bedrijven deze score marketinggewijs gebruiken, zonder transparantie over hoe die tot stand kwam.

Dé kernvraag is dan ook: hoe nauwkeurig zijn de PEF-scores eigenlijk?

Deze worden berekend op basis van honderden aannames over materiaal, gebruik, transport, gedrag en verwerking – in een complex model dat zelden volledig transparant is. LCA-experten geven zelf aan dat het op dit moment *“te complex is om de nauwkeurigheid van deze cijfers degelijk te bepalen”*.

Transparantie over de herkomst, beperkingen en interpretatie van de score is dus essentieel – willen we vermijden dat dit instrument eerder greenwashing voedt dan duurzame keuzes stimuleert.

8. Beperkte bruikbaarheid voor KMO en nicheproducenten

Voor kleine en middelgrote textielspelers zijn de eisen van de PEFCR vrijwel onhaalbaar zonder dure consultancy, gespecialiseerde software of externe ondersteuning. Dit dreigt te leiden tot uitsluiting of oneerlijke concurrentie – net voor die bedrijven die vaak lokaal produceren, sneller innoveren of circulair werken op kleinere schaal.

Een werkbaar alternatief zou zijn om te werken met een **ecodesign vuistregel checklist**, geïnspireerd op de design for X vuistregel (levenscyclus denken) en de 10 R-strategieën van circulariteit (Refuse, Rethink, Reduce, Reuse, Repair, Refurbish, Remanufacture, Repurpose, Recycle, Recover).

Zo’n checklist biedt bedrijven een praktisch instrument om hun producten zelfstandig te evalueren op milieu-impact en circulariteit – zonder te vervallen in dure of ondoorgroondelijke LCA-procedures. Het maakt ecodesign toegankelijker en toepasbaar voor een breder segment van de sector.

9. Statische benadering in een snel veranderende sector

Textielinnovaties (denk aan mono materialen, nieuwe coatings, recycling-ready producten,

recyclagetechnieken) evolueren snel. Het PEFCR-systeem is **niet flexibel genoeg** om hier vlot op in te spelen.

Waarom niet? Omdat de gebruikte databanken en impactmodellen traag geüpdatet worden, en nieuwe materialen of processen vaak pas na jaren worden erkend. Bovendien is het rekenmodel zelf weinig dynamisch en richt het zich uitsluitend op het individuele product, zonder mechanisme om systeemveranderingen (zoals circulaire businessmodellen) te integreren.

Het gevolg: innovatieve, duurzamere alternatieven worden niet of pas veel later erkend binnen het model – waardoor hun voordelen ondergewaardeerd blijven.

10. Missing link met eco-design

Een opvallend gemis binnen de huidige PEFCR-systematiek is de afwezigheid van een expliciete link met ecodesign (minimaliseren van de milieu-impact voor de volledige levenscyclus) en de 10 R-strategieën van circulariteit: *Refuse, Rethink, Reduce, Reuse, Repair, Refurbish, Remanufacture, Repurpose, Recycle, Recover*.

De PEFCR is primair gericht op het meten van milieu-impact via LCA op productniveau, zonder een mechanisme om ontwerpintenties of circulaire functies systematisch te waarderen. Dit betekent dat producten die ontworpen zijn voor langere levensduur, hergebruik, herstel of materiaalkringlopen geen directe erkenning krijgen in de score – tenzij hun ontwerp toevallig leidt tot lagere LCA-waarden. Circulaire keuzes blijven zo onzichtbaar of ondergewaardeerd binnen het model.

Zo worden bijvoorbeeld:

- Demonteerbare producten of mono-materialen die recycling vergemakkelijken, niet als zodanig gewaardeerd;
- Producten met modulair ontwerp, herstelbare onderdelen of omkeerbare assemblages, niet beloond voor hun repareerbaarheid tenzij via een beperkte “Repairability Multiplier”;
- Leasing- of retoursystemen met bewezen verlengde levensduur uitgesloten van een integrale systeembenadering.

Daarnaast is het kader sterk lineair van aard: de analyse stopt bij het einde van de levensduur, zonder incentive voor kringloopsluiting. Er wordt amper tot geen rekening gehouden met systeemimpact van circulaire businessmodellen, zoals service gebaseerde modellen, collectieve retourstromen of product-as-a-service-oplossingen. Dit is des te opvallender omdat juist deze strategieën essentieel zijn voor het realiseren van de Europese doelstellingen rond circulaire economie en klimaatneutraliteit.

Tot slot blijft de PEFCR ook blind voor ontwerpkeuzes die consumptie reduceren of uitstellen (zoals ‘refuse’ en ‘rethink’) – terwijl net daarin de grootste impactwinst mogelijk is. Door te focussen op een individueel product en zijn directe impact, mist het systeem het bredere plaatje van duurzaam design en systeemverandering.

Als Europa echt wil inzetten op circulaire textielsystemen, dan moet het raamwerk achter de PEFCR evolueren. Een toekomstbestendige versie zou:

- Eco-designprincipes integreren als aanvulling op LCA,
- Circulaire ontwerpstrategieën expliciet benoemen en belonen,
- En ruimte creëren voor systeeminnovatie, eerder dan deze onzichtbaar te maken.

Zonder die koppeling dreigt de PEFCR een achterhaald, lineair instrument te blijven – en mist het zijn potentieel om ontwerpers, merken en producenten te sturen richting de circulaire economie die Europa voor ogen heeft.

11. Leasing- en retoursystemen: onzichtbaar in de PEFCR-methodologie

Voor een groot deel van de professionele textielmarkt – waaronder werkkleding en persoonlijke beschermingsmiddelen (PBM) – zijn leasing- en retoursystemen al jaren de norm. Deze modellen combineren het leveren, reinigen, herstellen en terugnemen van kleding in een gesloten kringloop. Ze zijn aantoonbaar efficiënter in het verhogen van de levensduur, het beheren van kwaliteit en hygiëne, en het beperken van afvalstromen.

Toch houdt de PEFCR-methodologie nauwelijks of geen rekening met deze modellen. Het systeem vertrekt vanuit een lineair product denken waarbij elk kledingstuk individueel wordt beoordeeld op impact – van productie tot afdanking – zonder ruimte voor systeem gebaseerde dienstverlening of hergebruik in meerdere cycli.

Concreet betekent dit:

- Er is geen waardering voor hergebruik of herconditionering binnen een gesloten retourmodel.
- De aannames rond gebruiksduur zijn gebaseerd op consumentenmodellen en houden geen rekening met professioneel gecontroleerd gebruik.
- Logistieke investeringen in retour, sortering en herstel blijven onzichtbaar in de impactscore.
- Circulaire businessmodellen zoals kleding-as-a-service of Multi cyclisch gebruik van PBM worden niet positief meegewogen.

Voor bedrijven en dienstverleners die bewust investeren in deze modellen, betekent dit dat zij niet beloond worden voor hun circulaire aanpak, terwijl deze vaak net tot lagere reële milieu-impact leidt dan klassiek eigenaarschap.

Dit is een fundamenteel gemis in het systeem. Door innovatieve en professionele gebruiksmodellen buiten beschouwing te laten, dreigt de PEFCR de markt in een richting te sturen die tegengesteld is aan de circulaire doelstellingen van Europa zelf.

Als de PEFCR relevant wil zijn voor de professionele textielmarkt, moet het systeem dringend worden uitgebreid met mechanismen die circulaire dienstverlening erkennen en waarderen – niet alleen in productdesign, maar ook in georganiseerde gebruiks- en terugnamesystemen.

12. Governance en vertegenwoordiging: een kwestie van legitimiteit

Een structureel pijnpunt bij de ontwikkeling van de PEFCR is het gehanteerde governance-model. De procedure werd grotendeels aangestuurd door een beperkt aantal betalende stemgerechtigde leden, terwijl niet-betalende deelnemers geen stemrecht hadden. Dat contrasteert met de open, op consensus gebaseerde aanpak die we kennen van Europese standaardiseringsprocedures via bijvoorbeeld CEN.

Zo'n model legt de besluitvorming in handen van een beperkte groep – vaak partijen met voldoende middelen om invloed uit te oefenen – terwijl veel relevante stemmen buiten beeld blijven. Denk aan KMO's, duurzaamheidsexperts, vernieuwers in circulaire businessmodellen en maatschappelijke organisaties. Dat tast zowel de geloofwaardigheid als de kwaliteit van het systeem aan.

Voor een methode die de toekomst van milieubeleid en consumentenvertrouwen mee wil vormgeven, is legitimiteit essentieel. Alleen via een transparante en inclusieve procedure kan de PEFCR werkelijk aansluiten bij de realiteit en de diversiteit van de Europese textielsector. Idealiter via CEN op basis van consensus met alle relevante stakeholders zoals ook alle Europese normen tot stand komen.

13. Onevenwichtige en ondoorzichtige impactwegingen

De gewichten die worden toegekend aan de verschillende milieueffecten in de samengestelde milieuscore zijn onvoldoende transparant. Er is geen publiek beschikbare methodologische verantwoording voor hoe deze prioriteiten tot stand kwamen, en men houdt onvoldoende rekening met sectorspecifieke milieuprofielen zoals bijv. waterverbruik in katoen, toxiciteit van gebruikte chemicaliën in afwerking of microplastics van synthetische vezels.

Deze ondoorzichtigheid ondermijnt het vertrouwen in de score. Een alternatieve aanpak zou zijn om de top drie impactcategorieën afzonderlijk weer te geven, of gebruikers toe te laten per impactdomein te communiceren, afhankelijk van het producttype.

14. Geen structurele feedback- of herzieningsmechanismen

De huidige PEFCR-structuur biedt geen formele route voor gebruikers om praktijkproblemen te melden of structurele verbeteringen aan te brengen. Er is geen interactief mechanisme voor iteratie of continue verbetering gebaseerd op ervaringen van bedrijven, onderzoekers of controleorganen in het veld.

Een toekomstbestendig systeem vereist een vorm van gebruikersevaluatie, sectorconsultatie of forumwerking. Dit is des te belangrijker in een context van snelle innovatie en beleidsintegratie. Zonder dat risico's en noden uit de praktijk worden teruggekoppeld, dreigt het systeem zich verder te verwijderen van de realiteit.

15. Beperkte bruikbaarheid voor consumentengedrag en gedragsverandering

Een belangrijk potentieel van een milieuscore ligt in de mogelijkheid om gedrag te sturen – bijvoorbeeld richting langer gebruik, minder wassen, of hergebruik. De PEFCR biedt echter geen ruimte voor variatie in consumentengewoonten en dus ook geen educatief effect.

Het modelleren van een kledingstuk op een vast aantal draagsessies is te star. Impactcommunicatie zou idealiter aansluiten op context specifiek gedrag en consumenten helpen beter geïnformeerde keuzes te maken. Denk aan zinnen zoals: “Als u dit kledingstuk 100 keer draagt in plaats van 30, halveert uw impact.”

16. Voorbarige koppeling met wetgeving

Er zijn signalen dat de Europese Commissie overweegt om de PEF-methodologie te koppelen aan wetgeving rond milieulabels of “green claims”. Dat is prematuur, zolang het systeem methodologisch niet is bijgestuurd op vlak van proportionaliteit, toepasbaarheid en representatie.

Zonder die bijsturing bestaat het risico dat een nog onvolwassen instrument wordt verankerd in wetgeving, met grote implicaties voor markttoegang, marketingclaims en concurrentie. Een moratorium op verplichte implementatie, gekoppeld aan een transitieperiode met sectorale evaluatie, is wenselijk.

17. Afwezigheid van sociale impactcategorieën

De PEFCR richt zich uitsluitend op de meting van milieu-impact. Sociale dimensies zoals arbeidsomstandigheden, eerlijke lonen, mensenrechten of productie-ethiek blijven volledig buiten beeld. Dit staat in contrast met de bredere duurzaamheidsdoelstellingen van de Europese Green Deal, waarin sociale rechtvaardigheid een expliciete pijler vormt.

Duurzaamheid is meer dan milieu alleen. Door sociale impactsystemen zoals WRAP, SEDEX, SA8000 of Living Wage-benchmarks niet in overweging te nemen, blijft een belangrijk deel van de waardeketen onzichtbaar. Een evenwichtige benadering zou ook sociale parameters mee in rekening brengen, of op z'n minst voorzien in aanvullende communicatie hierover.

18. De kosten en omvang van de procedure om tot een PEF te komen

Een PEF-rapport uitwerken is geen eenvoudige oefening: het omvat meerdere onderdelen en volgt een strak voorgeschreven structuur.

De stappen om als bedrijf een PEF-studie op te zetten worden uitgelegd in deze UNEP-handleiding:

<https://www.oneplanetnetwork.org/sites/default/files/2024-06/InTex%20-%20Manual%20-%202024.pdf>

De volledige structuur van het eindrapport is terug te vinden in deze annex:

<https://www.oneplanetnetwork.org/knowledge-centre/resources/annex-1-product-environmental-footprint-report>

Om de impact van het PEFCR-systeem op de sector te illustreren, volstaat een eenvoudige rekenoefening:

- EU-bevolking: ca. 500 miljoen inwoners
- Gemiddeld verbruik: 8 kg kleding per persoon per jaar $\approx$ 40 kledingstukken
- Totaal marktvolume: 500 miljoen $\times$ 40 = 20 miljard kledingstukken/jaar
- Bij 40.000 stuks per model: $20.000.000.000 \div 40.000 = 500.000$ unieke modellen/jaar (de hoge modellen rotatie van fast fashion niet meegerekend)

Als elk van deze 500.000 modellen een individueel PEF-rapport zou vereisen, zou dit een enorme werklast betekenen: weken werk per rapport, externe verificatie, gespecialiseerde expertise. De sector beschikt niet over de capaciteit om dit volume te verwerken. In de praktijk zou slechts een fractie (optimistisch 1%) van alle producten een PEF-score kunnen krijgen.

Conclusie: nobel streven, maar momenteel een gemiste kans

De PEFCR beoogt meer transparantie en standaardisatie in milieucommunicatie over producten. Maar in haar huidige vorm is het systeem te complex, te belastend en onvoldoende afgestemd op de realiteit van de sector.

Wat moet er veranderen/worden bijgestuurd?

- Een mechanisme voor structurele feedback en herziening, zodat de PEFCR mee evolueert met de praktijk (zie punt 14).
- Inclusie van sociale duurzaamheidsparameters, of minstens transparantie over het ontbreken ervan (zie punt 17).
- Erkenning van circulaire businessmodellen en systeemimpact, ook buiten het lineaire productniveau (zie punt 9, 10 en 11).
- Voorbehoud bij wettelijke koppeling van PEF, zolang proportionaliteit, toepasbaarheid en representatie niet structureel verbeterd zijn (zie punt 16).

- Transparante communicatie over onzekerheden en beperkingen van het model om greenwashing te vermijden (zie punt 7).
- Dynamische levensduurmodellen met real-time data via digitale paspoorten of monitoringapps (zie punt 10 en 15).
- Eenvoudige ecodesign-checklists als opstap voor KMO's, gebaseerd op de Design for X vuistregels (levenscyclus denken) en de R-strategieën (zie punt 8).
- Gebruik van sectorale databanken en templates met onafhankelijk geverifieerde LCI-data.
- Modulair LCA-systeem op basis van impactzones: Werk met bouwstenen: bv. een basismodule voor textiel (vezeltype, gewicht), optionele modules voor afwerking en furnituren.
- Transparantie over impactwegingen en mogelijkheid om impact per domein afzonderlijk te communiceren i.p.v. enkel via een totaalscore (zie punt 13).
- Actieve betrokkenheid van producenten, merken, KMO's, sector federaties en experts bij herziening en governance (zie punt 12 en 14).
- Realistischere aannames over gebruik en levensduur – inclusief context specifieke gedrag patronen en alternatieve gebruiksmodellen zoals leasing (zie punt 5, 11 en 15).
- Integratie van bestaande systemen zoals *BlueSign*, *OEKO-TEX®*, *ZDHC* voor chemie en veiligheid (zie punt 3 en 17).
- Vereenvoudiging en proportionaliteit: focus op hoofdelementen, vermijd overbelasting door detail analyses met beperkte impact (zie punt 6).

Zonder hervormingen riskeert PEFCR een theoretisch instrument te worden voor een selecte groep – en mist het zijn bredere transformatieve potentieel die innovatie en duurzaamheid juist afremt.

“De fundamenten zijn er – nu is het moment om, samen met de sector, te bouwen aan een systeem dat écht werkt: praktisch, proportioneel en toekomstgericht.”

Ooproep tot samenwerking

De PEFCR heeft de potentie om een gemeenschappelijke taal te bieden voor duurzaam textielbeleid in Europa. Maar dat lukt enkel als die taal ook verstaanbaar, werkbaar en relevant is voor de praktijk. Als sector zijn we klaar om mee te bouwen aan de volgende stap: een systeem dat circulariteit beloont, innovatie stimuleert en tegelijk uitvoerbaar blijft voor alle spelers – groot én klein.

Auteurs :

Luiken Anton	Senior Textile Expert, en Co-founder van bAwear.
Van Doorselaer Karine	Hoofddocente Materialenleer en Ecodesign bij Opleiding Productontwikkeling UA
Van Landeghem Jo	Quality, Safety & Sustainability Professional, en DSG @ Febelsafe

Ondersteund door:

De Schryver Niki	Sustainable Fashion Expert, en founder van COSH!

Benieuwd wie wij zijn:

<https://www.febelsafe.be>

De Belgische federatie van fabrikanten, distributeurs, dienstverleners en de professionele eindgebruikers inzake veiligheid en welzijn.

<https://cosh.eco/nl>

Een digitaal platform dat consumenten en retailers ondersteunt in het vinden van duurzame, ethische en transparante mode.

<https://bawear-score.com/>

Een onafhankelijke evaluatiemethode om milieu impact van textielproducten inzichtelijk te maken voor KMO's.

bAwear®
S C O R E

COSH!
conscious shopping made easy